

РЕШЕНИЕ

№ 1995

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13711** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба от В. А. Л. срещу Решение № 50 от 15.11.2019 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на Л. срещу разпореждане изх. № 2113-50-367#5 от 15.08.2019 г. /погрешно посочено в диспозитива на решението с номер 2213-50-367#5 от 15.08.2019 г./. Излага съображения за незаконосъобразност на акта и моли същият да бъде отменен като такъв. Претендира разноси.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С атакуваното решение от 15.11.2019 г. е отхвърлена жалбата на Л. срещу разпореждането от 15.08.2019 г., с което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. Последното е обжалвано по административен ред /л. 17/.

Решението е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 4 от КСО, като с него е потвърдено разпореждането от 15.08.2019 г., издадено от Д. Й. – компетентен орган съгл. чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО и с оглед приложените заповеди /л. 43 и сл./. При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

Първият спорен въпрос, видно от съдържанието на решението на Управителя на НОИ и жалбата до съда, е дали периодът на военна служба на лицето съставлява действителен осигурителен стаж по см. на пар. 1, т. 12 от КСО.

Съгл. пар. 1, т. 12 от ДР на КСО "действителен стаж" е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

§ 9, ал. 1 от ПЗР на КСО предвижда, че времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

Чл. 81 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите /отм./ гласи, че се зачита за трудов стаж от III категория изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство.

Между страните не се спори, че Л. е бил на военна служба, като това се установява и от приложеното към жалбата удостоверение от Държавна агенция Архиви от 16.02.2011 г. /л. 9/, съгл. което Л. е бил на наборна военна служба в частите на армията и строителни войски от 27.03.1975 до 12.10.1976 г.

Допълнителната разпоредба на § 1, т. 12 от ДР на КСО, която дефинира понятието "действителен стаж", цитирана по-горе, е приета с измененията на КСО, обн. в ДВ, бр. 107 от 2014 г. и е в сила от 01.01.2015 г. В настоящия случай се спори относно стаж, придобит през 1975-1976 г., поради което на основание § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО неговата действителност се преценява съобразно действащите до 31 декември 1999 г. разпоредби. Съгласно действащата през 1975-1976 г. и към 31.12.1999 г. разпоредба на чл. 81 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (отм.) изслужената наборна военна служба се зачита за трудов стаж от III категория. Наборната служба е задължителна и действителна служба във въоръжените сили (чл. 9 от Закона за всеобщата военна служба в Народна република България, обн., ДВ., бр. 13 от 14.02.1958 г., отм. от 27.02.1996 г.). Времето на изслужена наборна служба до 31.12.1999 г., през което лицата са били препятствани да полагат труд по трудово или приравнено правоотношение, се зачита за действителен трудов стаж по действащото законодателство до 31.12.1999 г. и съответно – за действителен осигурителен стаж при пенсиониране съгласно сега действащите нормативни основание за отпускане на лична пенсия. В същия смисъл е последователната съдебна практика на ВАС - решение № 8524 от 6.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2326/2019 г., решение № 15446 от 11.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 6749/2018 г., решение № 15587 от 13.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 13944/2017 г., решение № 266 от 08.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2856/2018 г. и др.

От изложеното следва, че действителният трудов стаж на жалбоподателя в България е 15 години, 02 месеца и 8 дни, поради което са били налице предпоставките на чл. 68, ал. 3 от КСО, както и на чл. 52, т. 1, б. „а“ от Регламент 883/2004. Т.е. само с българския осигурителен стаж е било придобито правото на пенсия от Л. към датата

на подаване на заявление на основание цитираната разпоредба на КСО и изчислението на размера на пенсията е следвало да бъде направено по реда на цитираните разпоредби без да се прилага пропорционалния метод по чл. 52, т. 1, б. б от Регламента.

Между страните не се спори, че трудовият стаж на лицето в С. към 03.06.2016 г., видно от удостоверение Е205 /л. 23, л. 69 в превод (с технически грешки)/, е 23 години, 01 месец и 03 дни. Видно от съдържанието на атакуваното решение не се спори също, че жалбоподателят е навършил 63 години на 22.04.2011 г. Към 03.06.2016 г. жалбоподателят е имал общ трудов стаж от 38 г., 03 месеца и 11 дни, поради което до 31.12.2016 г. е имал право на пенсия по чл. 68, ал. 1 от КСО. Последното, впрочем, е посочено и в обжалваното решение, а именно, че на 23.04.2016 г. Л. е придобил право на пенсия на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Въпреки това пенсията е изчислена на основание чл. 68, ал. 3 от КСО, тъй като административният орган е приел, че правото за тази пенсия е придобито на 22.12.2013 г. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КСО, обаче, същата е приложима единствено ако лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и ал. 2, но до 31.12.2016 г. имат навършени 65 г. и 10 м. и действителен трудов стаж над 15 г. Доколкото заявлението е подадено на 19.09.2018 г., когато са били налице предпоставките и на чл. 68, ал. 1 от КСО, то няма логика да се дерогира нейното приложение с позоваване на ал. 3.

При това положение, административният орган е следвало да извърши изчисление и на дължимата пенсия при условията на чл. 68, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 52, т.1, б. „б“ от Регламент 883/2004 г. и предвид наличието на общ необходим стаж за пенсиониране в България и в С..

След извършване на изчисление по чл. 52, т. 1, б. „а“, както и по б. „б“ от Регламента административният орган следва да приложи чл. 52, т. 3 от Регламента и да определи на Л. пенсия в по-високия от двата размера.

С оглед на изложеното жалбата се явява изцяло основателна, а доколкото в компетентността на административния орган е да изчисли и определи размера на пенсията на лицето, то и делото следва да му бъде изпратено като преписка за изпълнение на горните указания.

При този изход на спора в тежест на ответника остават направените от него разноски. Жалбоподателят претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева, за чието заплащане са представени доказателства, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати такова. Същевременно с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и предвид направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и доколкото делото не се отличава с особена правна и фактическа сложност, като същото е приключено в едно съдебно заседание, съдът намира, че направеното възражение следва да бъде уважено като на жалбоподателя бъде присъдено възнаграждение в размер на 350 лева, съгл. предвидения в Наредбата размер.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. А. Л. Решение № 50 от 15.11.2019 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане изх. № 2113-50-367#5 от

15.08.2019 г. /погрешно посочено в диспозитива на решението с номер 2213-50-367#5 от 15.08.2019 г./.

ВРЪЩА делото като преписка на Управителя на НОИ за произнасяне по жалбата на В. А. Л. срещу разпореждане изх. № 2113-50-367#5 от 15.08.2019 г. при спазване на дадените с настоящото решение указания.

ОСЪЖДА НОИ да заплати на В. А. Л. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: